

Аліса Віталіївна Панова,
аспірантка
Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого,
м. Харків

УДК 343.1 (477) : 168.3

ЕВОЛЮЦІЯ ПОНЯТТЯ «ДОПУСТИМІСТЬ ДОКАЗІВ» У КРИМІНАЛЬНІЙ ПРОЦЕСУАЛЬНІЙ ДОКТРИНІ ТА ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ

Аналізується правова модель допустимості доказів і доктринальні підходи до розуміння поняття «допустимість доказів» на різних етапах розвитку законодавства України та кримінальної процесуальної науки. Розглянуто критерії допустимості доказів шляхом аналізу та синтезу наукових підходів з цього питання, обґрунтовано висновок про необхідність оцінки допустимості винятково судових доказів.

Ключові слова: докази, допустимість доказів, еволюція, критерії допустимості, кримінальна процесуальна доктрина, кримінальне процесуальне законодавство.

На сучасному етапі розвитку національного кримінального процесуального законодавства нормативне закріплення отримали багато правових інститутів, що є новими для України, але вже багато років існують у кримінальному процесі зарубіжних країн.

До таких, зокрема, належить й інститут допустимості доказів. Закріплення законодавцем положення щодо допустимості доказів є гарантією забезпечення конституційних прав, свобод і законних інтересів кожного учасника кримінального провадження, захисту від неправомірних дій органів, що здійснюють кримінальне провадження, та ухвалення справедливого, законного і обґрунтованого рішення суду. Важливість даного інституту в аспекті захисту прав людини та його новизна обумовлюють необхідність ґрунтовного аналізу правової моделі допустимості доказів і доктринальних підходів до цієї проблеми.

Метою цієї статті є аналіз еволюції поняття «допустимість доказів» у кримінальній процесуальній доктрині та законодавстві України.

Питання допустимості доказів було предметом розгляду вчених дореволюційного періоду, зокрема: Л. Є. Владимірова, В. К. Случевського, І. Я. Фойницького та інших відомих науковців. Допустимість доказів детально розглядалася і вченими-процесуалістами радянського періоду, а саме: Г. Ф. Горським, Ю. М. Грошевим, П. С. Елькінд, Н. М. Кіпнісом, Л. Д. Кокоревим, Н. В. Сибільовою, С. М. Стахівським, М. С. Строговичем та іншими. Сьогодні увага зазначеному питанню приділяється в роботах В. П. Гмирка, С. В. Гончаренка, Л. М. Лобойка, М. Е. Шумилата інших дослідників.

Отже, стає зрозумілим, що хоча нормативне закріплення у вітчизняному законодавстві цей інститут набув тільки нині, у науці кримінального процесу його досліджували вже на початку ХІХ ст. Зважаючи на тривалість наукового пошуку в цьому напрямку, доцільно вивчити питання щодо еволюції поняття «допустимість доказів» із застосуванням певної періодизації розвитку законодавства та наукової думки.

Так, у дореволюційний період вищезазначені вчені велику увагу приділяли оцінці доказів і вважали її важливою умовою належного здійснення правосуддя, запобігання судовому свавіллю. Процес доказування ґрунтувався на системі вільної оцінки доказів, яка являла собою оцінку за внутрішнім переконанням судді за відсутності у законі яких-небудь правил щодо значення окремих доказів. Загальними правилами оцінки вважалися відповідність або невідповідність їх обставинам справи, належність або неналежність їх. Докази перевірялися взаємно та об'єктивно, і така перевірка встановлювала їх кінцеве значення [1, с. 198].

Л. Є. Владиміров розглядав допустимість доказів шляхом аналізу окремих видів доказів та умов, за якими вони повинні бути визнані як допустимі. Це пояснюється тим, що у Статуті кримінального судочинства Російської імперії 1864 р. досить детально закріплювалися порядок і процедура отримання, збирання та фіксування доказів шляхом висвітлення порядку проведення окремих слідчих дій, порушення якого призводило до виключення доказів з кримінального процесу й визнання їх такими, що не допускаються до розгляду судом, але нормативне положення щодо допустимості доказів було відсутнє. Проблеми допустимості доказів досліджувалися шляхом поділу їх на первинні та вторинні. Перші визнавалися найбільш надійними і достовірними, а другі долучалися до справи у разі неможливості отримання первинних.

Але вже на початку ХХ ст. з прийняттям Кримінально-процесуального Кодексу УСРР 1927 р. доказове право зазнало значних змін та отримало конкретизацію певних положень, зокрема тих, які стосуються питань оцінки доказів. Так, у КПК УСРР зазначалося, що суд не обмежений ніякими формальними доказами та від нього залежить за обставинами справи, чи допускати ті або інші докази, або вимагати їх від третіх осіб, для яких така вимога є обов'язковою. Положення цього Кодексу містили вичерпний перелік джерел доказів, якими визнавалися: показання свідків, висновки експертів, речові докази, протоколи оглядів, інші письмові докази та особисті пояснення обвинуваченого.

Крім того, КПК 1927 р. встановлював, що порядок збирання, зберігання та розгляду речових доказів та письмових документів визначаються правилами, встановленими цим Кодексом [2, с. 49–52].

Подальший розвиток вітчизняне кримінальне процесуальне законодавство отримало після прийняття у 1958 р. Основ кримінального судочинства СРСР та Союзних Республік. Цей акт вперше прямо закріпив положення, стосовно оцінки доказів, вказавши, що суд, прокурор, слідчий і особа, яка проводить дізнання, оцінюють докази за своїм внутрішнім переконанням, заснованому на всебічному, повному та об'єктивному розгляді усіх обставин справи у їх сукупності, керуючись законом та соціалістичною правосвідомістю. Ніякі докази для суду, прокурора, слідчого та особи, яка проводить дізнання, не мають наперед встановленої сили [3, с. 33].

Наступний етап розвитку кримінального процесуального закону необхідно пов'язувати з прийняттям у 1960 р. КПК України, в якому було закріплено положення щодо оцінки доказів, що повністю відповідало змісту статті Основ кримінального судочинства 1958 р. Нормативне ж закріплення положень, які б визначали властивості доказів, наприклад, їх допустимість, було відсутнє. Але незважаючи на те, що радянський законодавець прямо не передбачив поняття допустимості доказів, цей інститут, як уже зазначалося, ґрунтовно розроблявся у радянській кримінальній процесуальній доктрині. Наука кримінального процесуального права того періоду містила чимало різних підходів з приводу того, що саме слід розуміти під допустимістю доказів. Розглянемо деякі з них.

Проблеми допустимості доказів та її критеріїв ґрунтовно вивчала Н. В. Сибільова. На її переконання, допустимість доказів – одна з найважливіших умов їх формування і є визнаною законодавцем можливістю використання даного джерела як процесуального носія інформації про фактичні дані, що мають значення для встановлення істини у кримінальній справі, а також процесуальне закріплення цієї інформації уповноваженими на те особами або органами у встановленому законом порядку (шляхом дій) з суворим дотриманням норм комуністичної моральності. Тому не може бути визнано допустимим доказ, що отриманий із встановленого законом джерела, але процесуальне закріплення інформації, яка в ньому міститься, здійснено суб'єктом, який не має права проводити таку слідчу дію. Дослідниця стверджує, що доказ з позиції законності визнається допустимим тоді, коли джерело інформації передбачено у законі, закріплення цієї інформації здійснено у порядку, встановленому в кримінально-процесуальному законі та уповноваженою на те особою або органом, тобто в результаті проведення слідчої дії з суворим додержанням кримінально-процесуальної форми, що належить до даної слідчої дії.

Авторка розробила систему критеріїв, які надають можливість визначити процесуальну придатність тієї або іншої інформації для встановлення обставин, які необхідно довести у кримінальній справі. Вимоги допустимості характеризують не наявність зв'язків фактичних даних з обставинами, які необхідно встановити, а процесуальну можливість їх використання для

встановлення вказаного зв'язку. Тому, як зазначає Н. В. Сибільова, точніше говорити не про допустимість доказів, а про допустимість джерел фактичних даних та застосованих засобів, а також способів їх процесуального закріплення. Критеріями допустимості судових доказів запропоновано вважати процесуальність, етичність та науковість.

Процесуальність означає, що не тільки джерела фактичних даних, а й способи та засоби закріплення інформації, що в них міститься, повинні відповідати вимогам кримінально-процесуального закону. Однією з умов допустимості є те, що джерело доказової інформації закріплюється в ході кримінально-процесуальної діяльності, здійснюваної уповноваженими на те суб'єктами (у провадженні яких знаходиться кримінальна справа) у встановленій законом процесуальній формі (шляхом слідчих дій) [4, с. 39].

Щодо критерію етичності, то тут мається на увазі обов'язок особи, яка здійснює дізнання, слідчого, прокурора, суду не принижувати честь та гідність особи. Цей критерій вказує на неприпустимість отримання свідчень, шляхом насильства і погроз та на не тільки справедливий вирок у справі, а й на справедливе ставлення до обвинуваченого всіх учасників процесу та на справедливість усіх процесуальних дій.

Науковість полягає у наявності ознак наукової обґрунтованості науково-технічних засобів, що використовуються для виявлення і фіксації доказової інформації про факти, які мають значення для справи. Ознаки такої обґрунтованості полягають у відповідності науковим знанням і можливості перевірки результатів їх застосування іншими засобами доказування.

Отже, якщо засіб та спосіб отримання слідчим або судом інформації дає підстави для сумніву щодо її достовірності або незаконно обмежує права і свободи особи, така інформація не може бути визнана допустимим доказом.

Г. Ф. Горський, Л. Д. Кокорев та П. С. Елькінд розуміли під допустимістю доказів їх відповідність умовам закону відносно джерела, способу отримання та закріплення фактичних даних. Таким чином, якщо вимога належності доказів характеризує причинний зв'язок фактичних даних з предметом доказування, то вимога допустимості – закономірність джерел, способів отримання та закріплення фактичних даних [5, с. 107–117]. Ці вчені наводили три вимоги, до допустимості доказів: законне джерело, спосіб отримання та форма закріплення. Під першою вимогою вони розуміли те, що фактичні дані можуть бути отримані тільки з точного та вичерпного переліку передбачених законом джерел. Говорячи про спосіб отримання доказів, автори наголошували на тому, що єдиним законним способом отримання доказів є слідчі і судові дії, передбачені чинним законодавством. Щодо форми закріплення доказів, то певна інформація стає доказовою тільки у тому разі, якщо вона має передбачену законом форму фіксації.

Вагомий внесок у розгляд питання щодо допустимості доказів зробили автори фундаментальної наукової праці: «Теорія доказів в радянському кримінальному процесі». Вони стверджують, що як докази можуть бути вико-

ристані лише фактичні дані, що зафіксовані у справі та розглянуті у ній; як докази допустимі лише ті фактичні дані, форма яких відповідає встановленим законом вимогам для доказів даного виду за всіма ознаками, оперативна інформація, як і інші фактичні дані, які не мають процесуальної форми, яка необхідна для доказів певного виду, не може замінити доказову інформацію. У випадках, коли закон встановлює обов'язковість використання певного способу доказування або певний комплекс доказів для встановлення того чи іншого факту або обставини, розширюється коло умов допустимості. Наприклад, докази, що належать до обставин, встановлення яких вимагає обов'язкового проведення експертизи, допустимі лише у сукупності з висновком експерта. Важливою умовою допустимості також є й фіксація джерела обізнаності, яка означає, що вказується, чи сприймалися факти безпосередньо, чи отримані дані про них з документів (яких саме і яким чином отриманих), з усних повідомлень інших осіб (яких саме і яким чином отриманих). До того ж вказаний аспект допустимості включає в себе вимогу щодо обґрунтованості висновків, загальних суджень, включених допитуваною особою, виконавцем документа, експертом у зміст свого повідомлення. Поряд з ознакою обізнаності автора повідомлення умовою допустимості офіційних документів, висновків експертів є і ознака компетентності виконавця.

Порушення процесуальних правил збору та перевірки доказів не може викликати сумніву щодо допустимості відповідних фактичних даних, адже порушуються гарантії їх достовірності, точності та повноти. Допустимість доказів у цьому разі пов'язана з можливістю або неможливістю усунути ці сумніви, іншими словами, усунути або «нейтралізувати» допущені порушення. Таким чином, допустимість доказу, отриманого в результаті дій органів розслідування або суду, в ході яких допускалися порушення процесуальних правил, залежить від: а) характеру порушення, яке не повинно викликати не усунені сумніви щодо достовірності отриманих даних; б) фактичного заповнення прогалин та «нейтралізації» наслідків порушень з тим, щоб усунути наявні сумніви. Відсутність хоча б однієї з цих умов призводить до недопустимості доказів [6, с. 233–245].

Ю. М. Грошевий та С. М. Стахівський пов'язували допустимість доказів насамперед з оцінкою процесуальних джерел доказів. Вони вказували, що оцінюючи процесуальне джерело з точки зору допустимості, слідчий, прокурор, суддя або суд повинні з'ясувати низку питань:

- 1) чи передбачене це процесуальне джерело в КПК України;
- 2) чи не було допущено порушення кримінально-процесуального закону в процесі формування цього процесуального джерела;
- 3) у разі порушень закону при одержанні процесуального джерела наскільки вони вплинули на достовірність наявних у джерелі відомостей;
- 4) чи можливе взагалі використання цього джерела та відомостей, що в ньому містяться, в процесі доказування, при встановленні певних порушень процесуального закону в ході їх одержання [7, с. 66].

Зазначені автори наголошували на тому, що правильне розкриття поняття «допустимість доказів» має дуже важливе теоретичне та практичне значення, оскільки воно істотно впливає на весь хід доказування: збирання, перевірку та оцінку доказів, захист прав і законних інтересів суб'єктів кримінально-процесуальної діяльності. Під поняттям допустимості доказів, вони розуміють придатність доказів для використання в процесі доказування при дотриманні низки умов. Щодо загальних умов забезпечення допустимості доказів, то Ю. М. Грошевий та С. М. Стахівський, погоджуючись з Н. М. Кіпнісом, визначають наступні критерії допустимості: належний суб'єкт, що є правомочним проводити процесуальні дії, спрямовані на одержання доказів; належне джерело фактичних даних, що складають зміст доказів; належна процесуальна дія, що використовується для одержання доказів; належний порядок проведення процесуальної дії.

На думку П. Андрушко, допустимість доказів означає, що як докази можуть бути використані тільки відомості, одержані з дотриманням вимог процесуального законодавства, які зводяться до наступного: а) докази мають бути отримані тільки уповноваженими на це особами і органами; б) докази мають бути отримані в порядку, передбаченому законом, тобто тими способами, засобами, що призначені для одержання певних доказів; в) у процесі одержання відомостей мають бути дотримані вимоги закону, що визначають порядок проведення конкретних дій, їхню послідовність, склад учасників; г) докази мають бути закріплені належним чином [8, с. 61].

Як уже вказувалося, КПК України 1960 р. не закріплював поняття «допустимість доказів», що викликало необхідність ґрунтовного вивчення зазначеного питання. Але враховуючи важливість інституту допустимості доказів для виконання завдань кримінального провадження, законодавець закріпив у ст. 62 Конституції України одне із основних положень допустимості доказів, яке полягає у тому, що обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях [9]. Відповідно до Постанови Пленуму Верховного Суду України від 01.11.1996 р. № 9 «Про застосування Конституції при здійсненні правосуддя» докази повинні визнаватися такими, що одержані незаконним шляхом, наприклад, тоді, коли їх збирання й закріплення зроблено або з порушенням гарантованих Конституцією України прав людини і громадянина, встановленого кримінально-процесуальним законодавством порядку, або не уповноваженою на це особою чи органом, або за допомогою дій, не передбачених процесуальними нормами (п. 19) [10].

Аналогічні положення містяться і в Загальній декларації прав людини, і в Міжнародному пакті про громадянські і політичні права, і у Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод.

Допустимість доказів характеризується законністю джерела відомостей, а також способів отримання й фіксації відомостей, що містяться у такому джерелі. Вимога в Конституції України щодо недопустимості доказів, отриманих незаконним шляхом, спрямована на подолання порушень кримінального про-

цесуального закону в процесі доказування та є проявом забезпечення принципу законності та верховенства права. Саме дотримання вимог процесуального закону при збиранні доказів виступає гарантією їх законності, а в подальшому впливає на результат кримінального провадження в цілому.

Уперше легальне визначення поняття «допустимість доказів» в українському кримінальному процесуальному законодавстві було закріплено у Кримінальному процесуальному кодексі 2012 р., відповідно до ст. 86 якого доказ визнається допустимим, якщо він отриманий у порядку, встановленому цим Кодексом. Частина 2 цієї статті визначає, що недопустимий доказ не може бути використаний при прийнятті процесуальних рішень, на нього не може посилятися суд при ухваленні судового рішення [11].

В порівняльно-правовому аспекті зазначимо, що положення щодо допустимості доказів вже багато років існують у зарубіжному законодавстві. Тож вважаємо за доцільне звернутися до його аналізу.

Зокрема, КПК Молдови передбачає, що допустимими є віднесені до справи переконливі та корисні докази, отримані у відповідності з цим Кодексом [12]. Стаття 130 КПК Латвії має назву «Допустимість доказів» та закріплює, що отримані у ході кримінального процесу дані про факти допускається використовувати як докази, якщо вони отримані та процесуально закріплені у встановленому цим законом порядку [13]. Звернення ж до кримінального процесуального законодавства Росії, Грузії, Казахстану, Туркменістану, Естонії дозволяє дійти висновку про те, що питання оцінки доказів законодавчо врегульовані, що виражається у встановленні умов щодо їх недопустимості, але така властивість, як допустимість доказів, прямо не закріплена і стає зрозумілою лише зі змісту норм щодо їх недопустимості.

Прийняття КПК України у 2012 р. знаменує початок якісно нового етапу розвитку наукових підходів для з'ясування змісту поняття «допустимість доказів» та її критеріїв; останні не отримали законодавчого закріплення, але вчені працюють над їх розробкою.

Так, Л. М. Лобойко під допустимістю доказів розуміє дозволеність для органу чи посадової особи, яка веде кримінальний процес, у силу положень процесуального права використати їх як докази [14, с. 132]. Автор наголошує, що допустимість доказу визначається, виходячи насамперед із обставин його отримання і залучення до справи. На його думку, умовами допустимості доказів є наступні: 1) одержання фактичних даних із належного процесуального джерела; 2) одержання фактичних даних належним суб'єктом; 3) одержання фактичних даних у належному процесуальному порядку; 4) належне оформлення джерела фактичних даних.

С. В. Гончаренко вказує, що допустимість доказів – це їх придатність для використання з точки зору законності джерел, методів і прийомів одержання відомостей [15, с. 148]. Автор зазначає, що на відміну від належності доказів, яка характеризує придатність доказів за їх змістом, допустимість визначає їх придатність за формою, під якою мається на увазі передбачені законом проце-

дури одержання, фіксації, застосування доказів, а також чітко регламентовані заборони одержання доказів та оперування ними. До вимог допустимості вчений відносить: 1) фактичні дані (докази) повинні міститись в передбачених законом джерелах; 2) фактичні дані, одержані в ході проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій, мають бути правильно згідно із законом процесуально оформлені; 3) чітко передбачений щодо кожної процесуальної дії спосіб отримання фактичних даних; 4) право проводити процесуальні дії із збирання доказів мають зазначені в законі суб'єкти.

Автори «Науково-практичного коментаря до КПК України 2012 року» визначають допустимість доказів як придатність їх для використання у кримінальному процесі за формою та виділяють такі її критерії: законність джерела, законність способу отримання доказів, процесуальне оформлення ходу і результатів проведення слідчих (розшукових) і негласних (розшукових) дій, належний суб'єкт, що має право проводити процесуальні дії з отримання доказів [16, с. 253].

Отже, аналіз та синтез наукових підходів до визначення критеріїв допустимості доказів дає можливість зробити висновок про те, що до них слід віднести: 1) належне процесуальне джерело; 2) належний суб'єкт збирання доказів; 3) належну процесуальну форму. З'ясування змісту кожного з них, а також можливих правових наслідків їх недотримання складає зміст окремого напрямку наукового пошуку, що в умовах новітнього законодавства має спиратися не тільки на положення кримінального процесуального закону, а й на доктринальні розробки учених-процесуалістів на всіх етапах розвитку кримінальної процесуальної науки.

Зміна методологічної парадигми, що відбулася у КПК України 2012 р. стосовно виокремлення судових доказів, дозволяє підтримати тезу М. Є. Шумила, що у ході досудового розслідування сторони збирають матеріали про джерела майбутніх доказів, які на етапі судового провадження можуть визнаватися доказами за результатами їх інтерпретації лише судовим органом [17, с. 48]. А тому й така властивість доказів, як їх допустимість, підлягає оцінці також на етапі провадження в суді першої інстанції.

Список літератури: 1. Курс уголовного судопроизводства. Том 1. / И. Я. Фойницкий. – изд. 2-е, пересмотренное. – СПб. : Тип. М. М. Стасюлевича, 1896. – 594 с. 2. Основы уголовного законодательства Союза ССР и союзных республик. Основы уголовного судопроизводства Союза ССР и союзных республик. – М. : Юрид. лит. 1969. – 54 с. 3. Шаргей М. Е. Уголовно-процессуальный кодекс УССР 1927 года : текст и постатейный комментарий / М. Е. Шаргей. – Харьков, 1928. – 215 с. 4. Сибилева Н. В. Допустимость доказательств в советском уголовном процессе / Н. В. Сибилева. – К. : УМК ВО, 1990. – 68 с. 5. Горский Г. Ф. Проблемы доказательств в советском уголовном процессе / Г. Ф. Горский, Л. Д. Кокорев, П. С. Элькинд. – Воронеж : Изд-во Воронеж. гос. ун-та, 1978. – 302 с. 6. Теория доказательств в советском уголовном процессе / Н. В. Жогин [и др.] ; под общ. ред. Н. В. Жогина. – 2-е изд. – М. : Юрид. лит-ра, 1973. – 736 с. 7. Грошевий Ю. М. Докази і доказування у кримінальному процесі / Ю. М. Грошевий, С. М. Стахівський. – К. : Вид. Фурса С. Я., 2006. – 272 с. 8. Андрушко П. П. Щодо поняття «допустимість доказів» у кримінальному судочинстві / П. П. Андрушко // Вісник про-

катури. – 2011. – С. 61–80. **9.** Конституція України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 62. **10.** Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя : Постанова Пленуму Верховного Суду України № 9 від 01.11.1996 р. // Право України. – 1996. – № 12. – С. 91– 93. **11.** Кримінальний процесуальний кодекс України : станом на 8 січ. 2014 р. : відповідає офіц. тексту. – Х. : Право, 2014. – 351 с. **12.** Уголовно-процесуальний кодекс Республіки Молдова от 14 марта 2003 г., № 122-XV (с изм. и доп. по сост. на 27.03.2014 г.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://continent-online.com/Document/?doc_id=30397729. **13.** Уголовно-процесуальний закон ЛР, прийнятий Сеймом 21 апреля 2005 г. и обнародованный Президентом государства 11 мая 2005 г. (С изменениями, внесенными по состоянию на 28 сентября 2005 года) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.pravo.lv/likumi/29_upz.html. **14.** Лобойко Л. М. Кримінальний процес : підр. / Л. М. Лобойко. – К. : Істина, 2014. – 432 с. **15.** Кримінальне процесуальне право України : навч. посіб. / В. Г. Гончаренко [та ін.] ; за заг. ред. В. Г. Гончаренка та В. А. Колесника. – К. : ЮСТІ-НІАН, 2014. – 573 с. **16.** Кримінальний процесуальний кодекс України : наук.-практ. комент. : у 2-х т. / Нац. акад. прав. наук України ; за ред. : В. Я. Тація, В. П. Пшонки. – Х. : Право, 2012. – Т. 1. **17.** Шумило М. Є. Поняття "докази" у Кримінальному процесуальному кодексі України : спроба критичного переосмислення ідеології нормативної моделі / М. Є. Шумило // Вісник Верховного Суду України. – 2013. – С. 40–49.

ЭВОЛЮЦИЯ ПОНЯТИЯ «ДОПУСТИМОСТЬ ДОКАЗАТЕЛЬСТВ» В УГОЛОВНОЙ ПРОЦЕДУРАЛЬНОЙ ДОКТРИНЕ И ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВЕ УКРАИНЫ

Панова А. В.

Анализируется правовая модель допустимости доказательств и доктринальные подходы понимания понятия «допустимость доказательств» на разных этапах развития законодательства Украины и уголовной процессуальной науки. Рассмотрены критерии допустимости доказательств путем анализа и синтеза научных подходов к этому вопросу, обоснован вывод о необходимости оценки допустимости исключительно судебных доказательств.

Ключевые слова: доказательства, допустимость доказательств, эволюция, критерии допустимости, уголовная процессуальная доктрина, уголовное процессуальное законодательство.

EVOLUTION OF NOTION «ADMISSIBILITY OF EVIDENCE» IN THE CRIMINAL PROCEDURAL DOCTRINE AND LEGISLATION OF UKRAINE

Panova A. V.

The legal model of an admissibility of evidence and scientific approaches to the comprehension of notion «admissibility of evidence» during the evolution of the legislation and criminal procedural doctrine of Ukraine are analyzed. An author examines the criteria of an admissibility of evidence by using the method of analysis and synthesis of scientific attitudes related to this issue and grounds a conclusion, concerning the necessity of assessment of admissibility of the court evidence only.

Key words: evidence, admissibility of evidence, evolution, criteria of an admissibility, criminal procedural doctrine, criminal procedural legislation.

Надійшла до редакції 04.06.2014 р.